

vilde afhjælpe det Tryk, der ganske vist hviler paa de Handlende, at de aldrig kunne faae en Fridag, ved alene at bestemme Buktternes Udfning, vilde vi derved have afhjulpet dette Savn saaledes, at vi maaste aldrig fit den Frihed, som Arbeiderne i lige saa høi Grad trænge til. Det ærede Medlem siger, at man savner Oplysning om Arbeidernes Forhold til denne Sag. Ja, det savner man altid, og det savnede man ogsaa, da Lovforslaget første Gang forelaa, men hvorfor søger man ikke at faae den fornødne Oplysning i saa Henseende? Der er jo Oplysning at faae om Arbeidernes Forhold og Arbeidernes Mening om denne Sag. Jeg har jo, som tidligere bemærket, her i Thinget indbragt en Adresse fra 64 Jagforeninger i Kjøbenhavn. Jeg har bemærket, at rundt omkring i Landet har Forslaget været drøftet af Arbeidere og Næringsdrivende, og de have givet ubetinget Tilslutning til Kjende overfor Forslaget, hvor jeg har været. Jeg har gjort Mit og mine Meningsfæller have gjort Deres til at Stemningen overfor Forslaget er blevet gjort gjældende saaledes, at den er kommen frem, og den har vist sig sympathetisk. At saa det ærede Medlem og hans Meningsfæller bestandig savne Oplysninger om Arbeidernes Mening om denne Sag, kunne vi Andre ikke gjøre for. Jeg vil anbefale det ærede Medlem og hans Meningsfæller, at de i ligesaa høi Grad som vi Andre stræbe efter at komme til Kundskab om, i hvilken Retning Arbeidernes Duffer gaa saavel i denne som i andre Sager, der vedrøre dem, da vil det ærede Medlem komme til samme Indsigt som jeg, nemlig at Arbeiderne meget ønske en Fridag om Ugen saavel som andre Menneker. Jeg veed godt, som det ærede Medlem sagde, at den Tanke har været oppe i forrige Samling, at man skulde tage det, man kunde faae. Jeg og mine Meningsfæller have ved dette lille Lovforslag vist, at vi ikke ønske at gaa Noget for nær, hvad der ogsaa er udtalt af det ærede Medlem fra Nibe (Bust). Vi stille ikke i dette Forslag Fordringer, som kunne siges at gaa Noget for nær eller at være urimelige. Vi have jo nok hørt, at man skulde gaa videre, og dertil er jeg selvfølgetlig ogsaa villig, men vi have ikke villet gaa Landboerne for nær. Vi vidste, at der her var talrige Repræsentanter for Landboerne, som bedre kjendte Forholdene paa Landet end vi, der i saa mange Aar have levet i Byerne, og vi følte os overbeviste om, at de bedre end vi vilde være i Stand til at paatale Ting, der særlig vedrøre Landarbeiderne og Thendeforholdet paa Landet, men jeg for mit Vedkommende skal være villig til at gaa videre i den Ret-

ning, forsaavidt Landbostanden kunde være tjent dermed.

Hvad nu angaar det, der blev udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ide Valgtreds (Chr. Jensen), da er det virkelig ikke saa underligt — i det Mindste staar det saaledes for mig — at han kommer til at staa alene med sit Standpunkt, thi det forekommer mig, at han i høieste Grad kom i Modsigelse med sig selv. Han siger, at han veed, der ikke blandt Arbeiderne er Trang til denne Lov. Det har han nu erfaret, men hvor han har erfaret det, omtalte han ikke. Han siger, at der er en Trang til at indhente det, man taber derved, at der undertiden er en Standsning af Arbeidet paa en given Tid af Aaret. Derfor stræber man i den Tid, hvor der er godt Arbeide, saavidt det paa nogen Maade kan lade sig gjøre, at indhente det, man har mistet i den Tid, hvor der ikke var Arbeide. Det er muligt, at det er rigtigt, men saa skulde man tro, at den logiske Slutning deraf absolut maatte være, at man skulde arbeide Nat og Dag og Søndag med, saavidt muligt. Men saa sagde det ærede Medlem næsten i samme Aandedræt, at Søndagsarbeidet faktisk var i Aftagende. Hvorledes kan det være rigtigt, at Folk stræbe efter at indhente, hvad de have tabt, da der intet Arbeide var, og man samtidig siger, at Søndagsarbeidet er i Aftagende? Er det da saa klart, at Søndagsarbeidet er aftaget, skjøndt der er Folk, der kunne tvinge deres Haandværkere direkte eller indirekte til at arbeide om Søndagen, naar de ville? Er det ikke derved en Kjendsgjerning, at Arbeidernes Duffer gaa i Retning af at faae een Fridag om Ugen, selv saalænge Frivilligheden bestaar. Arbeiderne have ved deres Organisation gjort overordentlig Meget for at faae en Fridag, mange have heldigvis ogsaa opnaaet det, men Sagen er den, at Arbeidernes Duffer gaa ikke i Retning af at arbeide saa meget som muligt — nei, Arbeiderne ere komne til den Erkjendelse, at man skal regulere Arbeidstiden og Arbeidslønnen, at man ikke skal stræbe efter at arbeide saa meget som muligt i den Tid, da der er Noget at bestille, men at man skal regulere Arbeidstiden saaledes, at der mulig kan blive Noget at bestille altid, og Noget at bestille til saa Mange som muligt. Det er det, Arbeiderne ønske i den Retning. Derfor arbeide de paa Indskrænkning af Arbeidstiden i saa stort Omfang som det er muligt under Hensyn til Samfundet i det Hele, og dernæst paa at faae Lønnen reguleret saaledes, at de kunne leve af, hvad de kunne tjene i de 6 Dage om Ugen. Det ærede Medlem mente, at naar man gaar ud og prædiker for Arbeiderne, som har vel mente,